

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 28

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞ ΑΜΗΝΙΑ

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 3 Αὐγούστου 1875.

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ

Οἱ Γάλλοι λέγουσι «*Ce que vivent les roses.*» Τὸ ἔπι-
τόν τοῦτο δύναται νὰ μεταφρασθῆ παρ' ἡμῖν: «*Ὅσον
ζῶσιν αἱ ἐφημερίδες*», πρὸ πάντων αἱ σατυρικάι.

Ἐξάκις μόλις εἶδεν ἀνανεουμένην τὴν σελήνην ὁ «*Ἀ-
σμοδαῖος*» καὶ ἐν τούτοις, προπέμψας ἤδη εἰς τὸν τάφον
τὴν «*Ἀγοράν*,» «*Νεφέλας*,» «*Ἀρέμους*,» «*Κυνηγόν*,»
«*Ὅ, τι θέλω*,» «*Τίς Πταίει*» καὶ ἄλλας νεωτέρας αὐτοῦ
συναδέλφους, ἀπέκτησεν ἤδη τὸ δικαίωμα νὰ καυχᾶται
ἐπὶ ἐκτάκτῳ μακροβιότητι καὶ ν' ἀπαιτῆ τὸν σεβασμὸν, ἔ-
στις ὀφείλεται εἰς τὰς βυτίδας, τὰς φενάκας καὶ τὰς τρι-
χοβαφάς.

Καὶ ἕτερον ἀπέκτησε πολυτιμώτερον προνόμιον, νὰ πα-
ραληρῆ γερωντικῷ δικαίωματι ὡς ἄλλος Χρηστίδης τῆς
κωμικῆς δημοσιογραφίας: ἀλλὰ τούτου θέλει προσπαθῆσαι
νὰ μὴ καταχρασθῆ.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς αὐτοῦ υπάρξεως δύο μό-
νον παραπόνων ἔδωκεν ἀφορμὴν. Ταῦτα ὅμως καταντή-
σαντα διὰ τῆς καθημερινῆς ἐπαναλήψεως ὀχληρότερα τῆς
μελωδίας τῶν τεττίγων καὶ τοῦ Καφέρη, ἀναγκάζουσιν
αὐτὸν εἰς μίαν πρώτην καὶ τελευταίαν ἀπάντησιν.

Α'. Ὁ «*Ἀσμοδαῖος*» ἔγραψεν ὅτι, εἰς τὴν θέσιν τοῦ
Ἑρνάνη ἤθελεν ἀποκριθῆ εἰς τὸν Σόλβαν, ζητοῦντα τὴν
ζωὴν του κατ' αὐτὴν τὴν ἐσπέραν τῶν γάμων του, «*Πε-
ρίμεινον ἕως αὔριον τὸ πρῶτόν.*»

Τοιαῦται ἄσεμνοι ἀστειότητες, λέγουσιν οἱ κ. κ. παρ-
πονούμενοι, ἀρμόζουσιν εἰς τὸν «*Figaro*», τὸ «*Punch*», τὸ
«*Pungolo*» καὶ ἄλλα φύλλα τῆς διεφθαρμένης Δύσεως·
ἀλλ' ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων τὰ ἐρθόδοξα καὶ εὐσεβῆ ὧτα
πρέπει νὰ μένωσιν ἀμίαντα καὶ καθαρὰ ὡς οἱ δρόμοι μας,
αἱ διαχειρίσεις τῶν μεταλλευτικῶν ἐταιριῶν μας, τὰ κα-
ταστρώματα τῶν ἀτμοπλοίων μας, αἱ προτάσεις τῶν δι-
κηγόνων μας, τὰ ῥάσκα τῶν ἱερέων μας καὶ αἱ πεποιθή-
σεις τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν μας.

Τὴν καθαριότητα τῶν ἀνωτέρω ἀντικειμένων, τὴν ὑ-
ψοῦσαν ἡμᾶς ἠθικῶς ὑπεράνω τῶν ἄλλων ἐθνῶν, οὐδε-
μίαν ἔχομεν ὀρεξίν οὔτε ν' ἀμφισβητήσωμεν οὔτε νὰ ἐξετά-
σωμεν, ἐν ὧρα μάλιστα θέρους· μετὰ χαρᾶς δὲ καὶ προθυ-
μίας ἠθέλομεν ἀποδεχθῆ τὴν συμβουλὴν τῶν σεμνῶν τού-
των κυρίων, ἂν ἠδυνάμεθα νὰ λησμονήσωμεν ὅτι, ὁσάκις
ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ πηδῶσιν αἱ Γαλλίδες διὰ σχημά-
των καὶ λόγων ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἢ χορεύεται τὸ can-
can, ὁ θόλος κλονίζεται ἐκ τῶν χειροκροτημάτων. Εἰς
τοιαῦτα δὲ θεάματα ὀδηγοῦνται παρ' ἡμῖν καὶ δεσποινί-
δες, πρᾶγμα ἀνήκουστον ἐν τῇ διεφθαρμένῃ Γαλλίᾳ.

Ἄλλ' ἴσως ἀντείπωσιν ὅτι, ἐνὸς μόνου ὑπάρχοντος χει-
μερινοῦ θεάτρου, ὁ κόσμος παρίσταται ἐκστὸ οἰκογενειακῶς
οὐχὶ κατὰ προτίμησιν ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην. Ἀπαρallάκτως
καὶ καλόγηρός τις ἀπεκρίνετο εἰς τὸν ἠγούμενόν του ὅτι
ἔφαγε τὴν παρασκευὴν χήνα διότι δὲν εὔρεν εἰς τὴν ἀγο-
ρὰν χέλια. Ἀλλὰ καὶ ὁ καλόγηρος ἠδύνατο, νομίζομεν, νὰ
νηστεύσῃ διὰ ξηροῦ ἄρτου, ἐν ἑλληείψει χελίων, καὶ οἱ κύριοι
οὗτοι ν' ἀναγινώσκωσι παρὰ τὴν ἐστίναν εἰς τὰς θυγατέρας
αὐτῶν τὸν Γερυστάθην, ἐν ἑλληείψει σεμνοῦ θεάτρου.

Ἐπειτα, ἂν θεάτρον ἔχωμεν ἐν μόνον, ἐφημερίδων, δό-
ξα τῷ Θεῷ καὶ τῷ πατριωτισμῷ, ὑπάρχει ἀφθονία καὶ
ποικιλία. Πλὴν τῶν πεντήκοντα πολιτικῶν ἐκδίδονται καὶ
ἠθικαί, ἢ τῶν «*Παίδων*», ἢ τῶν «*Φιλομαθῶν*», ἢ «*Ὀψ*»

θόδοξος 'Επιθεώρησις» καὶ ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς». Οὐδὲν λοιπὸν ἐμποδίζει τοὺς εὐρίσκοντας γυμνοτάχην τῶν «Ἀσμοδαίων» ν' ἀγοράζωσι τὸ φύλλον τοῦ Καλοπαδάκη, ὅστις εἶναι πάντοτε κομβωμένος μέχρι σιαγόνος, ἐκ φόβου ἴσως μὴ φανῆ τὸ χρῶμα τοῦ υποκαμίσου του.

Τὸ δεύτερον κατὰ τοῦ «Ἀσμοδαίου» παράπονον συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι δὲν κατοπτρίζει τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἀττικὸν ἄλλας τῶν συγχρόνων του Ἑλλήνων, ὡς ἀρμύζει εἰς ἔθνικὸν σατυρικὸν φύλλον, ἀλλὰ μόνον τῶν συντακτῶν του, ἢ μᾶλλον ποικιλωνύμου τινὸς συντάκτου του.

Ἡ μομφὴ αὕτη ὁμολογοῦμεν ὅτι εἶναι κατὰ πάντα ὀρθὴ καὶ δικαία. Ἀναγνωρίζων τὸ σφάλμα τοῦ ὁ «Ἀσμοδαῖος» ἀνοίγει κατ' αὐτὰς ἐν κεντρικωτάτῃ θέσει γραφῶν, εἰς ὃ θέλει ἀποδέχεσθαι μετ' εὐγνωμοσύνης ἐντὸς ἰδιαιτέρου κιβωτίου πᾶσαν προσφορὰν ἀττικῆς ἄλατος, λυπούμενος μόνον ὅτι δὲν δύναται ἐπὶ τοῦ παρόντος ν' ἀνταμείβῃ αὐτὸ διὰ πέντε φράγκων τὸν στίχον ὡς ὁ Φίγαρος τὰ γλατακίον.

Ταῦτα ἐνομίσαμεν ἀναγκαῖον ν' ἀνακοινώσωμεν εἰς τοὺς φίλους ἀναγνώστας, ἀρχομένης τῆς νέας ἐξαμηνίας. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι κρίνοντες οὗτοι τὰς πρὸς τέρψιν αὐτῶν προσπαθείας, δὲν θέλουσι λησμονήσει ἅτι ἡ ἀνοδος τοῦ κ. Τρικούπη εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐπήνεγκε τοιοῦτον τραῦμα εἰς τὴν σατυρικὴν δημοσιογραφίαν, ὥστε ἐν βραχεῖ χρόνῳ πᾶσαι αἱ συνάδελφοι ἡμῶν ἐχρεωκόπησαν ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλαν ὡς μεταλλευτικαὶ ἐταιρίαι. Μόνος ὁ «Ἀσμοδαῖος» ἠγωνίσθη ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν κρίσιν καὶ νὰ μὴ διακόψῃ τὰς πληρωμάς του. Ὁμολογεῖ ὅτι ἐν τῇ γενικῇ τυχῆ καταστροφῇ καὶ τὰ κεφάλαια αὐτοῦ ἠλαττώθησαν ἐπαίσθητῶς καὶ ἡ πίστις του ἐκλονίσθη. Ἀλλὰ, τέλος πάντων, οὔτε ὁ κ. Τρικούπης εἶναι ἰσόβιος οὔτε ὁ κ. Βούλγαρης ἀπέθανεν ἀκόμη! Δὲν ἀπελπίζομεθα λοιπὸν νὰ ἴδωμεν καὶ πάλιν ἀνατελλούσας αἰσιωτέρας ἡμέρας.

«ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ.»

ΣΚΝΙΠΕΣ

Ἡ ἔνωσις τῶν τριῶν κομματάρχων κατὰ τοῦ κ. Βούλγαρη πρὸς διάσωσιν τοῦ συντάγματος ὑπῆρξεν ἔργον ὄντως πατριωτικόν, συγχρόνως ὅμως καὶ συμφερότατον αὐτοῖς, διότι τὴν συμμαχικὴν μηχανὴν δύναται ἤδη νὰ στρέψωσι καὶ κατὰ τοῦ κ. Τρικούπη, χωρὶς νὰ ὑποπέσωσιν εἰς τὴν κατηγορίαν ὅτι ἐπίτηδες καὶ πάλιν χάριν τῆς ἐξουσίας συνεμάχησαν.

Οἱ συνεταιρισμοὶ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν κατήντησαν ἐσχάτως τόσον συνεχεῖς, ὥστε καλὸν ἦτο νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸν περὶ ἐταιριῶν νόμον, ἀναγκαζομένων τῶν συνεταιρῶν νὰ δηλώνωσι διὰ καταστατικῆς τίς ὁ σκοπὸς, ποῖα ἡ διάρκεια, πόσα τὰ κεφάλαια καὶ πῶς θέλουσι διανέμεσθαι τὰ κέρδη τῆς ἐταιρίας.

* *

Καθ' ἡμέραν συμβαίνουσι παρενοχλήσεις ἀποδιδόμενων εἰς τὴν κυβέρνησιν τῶν ἰδεῶν ὅτε μὲν τῆς «Παλιγγενεσίας», ὅτε δὲ τῆς «Ἀληθείας» ἢ ἄλλου δήθεν ἡμιεπιστήμου ἐφημεριδάρου. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν παρεξήγήσεων τούτων καλὸν ἦτο νὰ νομοθετηθῆ ἡ σύστασις μιᾶς κεκηρυγμένης ὑπουργικῆς ἐφημερίδος, εἰς ὃ συντάκτης, θεωρούμενος δημόσιος ὑπάλληλος καὶ μισθοῦ τοῦ μισθοῦ ἐκ τοῦ ταμείου, ἤθελε διορίζεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε πρωθυπουργοῦ ὡς ὁ ἀστυνόμος. Ἐκ τούτου, πλὴν τῆς οἰκονομίας εἰς τὰς χορηγήσεις, ἤθελε προκύψει καὶ ἄλλο καλόν, τὸ ἐξῆς: αἱ ἐφημερίδες τῶν κομματάρχων, ἢ τῶν Συζητήσεων λ. χ. καὶ ὁ Ἐθνοφύλαξ, δὲν ἤθελον ἀναγκάζεσθαι νὰ μεταβάλλωσι γλῶσσαν καὶ φρονήματα, ἅμα ὁ αὐθέντης αὐτῶν ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Βασιλέως.

* *

Ὁ κ. Σαράβας, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐτι μᾶλλον συναισθανόμενος πόσον ἠδίκησεν ἑαυτὸν συμμαχίας μετὰ στηλίτου, καταβάλλει μεγαλητέρας καθ' ἐκάστην προσπαθείας, ἵνα πείσῃ τὸ κοινὸν ὅτι ἡ πράξις του αὕτη ἦτο ἀποτέλεσμα φρενοβλαθείας. Πρὸς τοῦτο ἐδημοσίευσεν προχθὲς ἐπιστολὴν, δι' ἧς ἀπειλεῖ νὰ βρυκολακιάσῃ.

* *

Ὁ μεγαλόσταυρος τοῦ Σιωτῆρος δὲν δύναται νὰ δοθῆ διὰ μιᾶς εἰς Ἕλληνας ὑπηκόους οἷαν δήποτε καὶ ἂν προσφέρωσιν εἰς τὴν πατρίδα εὐεργεσίαν. Ἐν τούτοις, τολμῶμεν νὰ ὑψώσωμεν τὴν φωνὴν ἵνα γίνῃ ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος καὶ ἀναδειχθῆ ἀμέσως ταξιδάρχης ὁ κ. Φινόπουλος, ἀπὸ τριακοσιοστοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου γενόμενος μάγειρος καὶ τίμιος ἄνθρωπος. Ἐλπίζομεν μόνον ὅτι, προϊόντος τοῦ χρόνου, θέλει λησμονήσει τὰς παραδόσεις τοῦ πρῶτον ἐπαγγέλματός του καὶ καταστήσει καθαρῶτερα τὰ φαγγιά του, ὄζοντα ἀκόμη καὶ στρεψοδικίας.

* *

Ἐν ὠραίῳ ἄλλως ἄρθρῳ τοῦ κ. Θ. Δεληγιάννη περὶ στηλιτικῶν συνδυασμῶν περιείχετο καὶ ἡ ἐξῆς παιδικὴ ἀφέλεια: «Τί ἤλπιζον ἂν διὰ τοιούτων αἰσχρῶν συμμαχιῶν εἰσῆρχοντο εἰς τὴν βουλὴν;» Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλουστάτη, ἤλπιζον τὴν πώλησιν τῆς ψήφου των εἰς τοὺς διαδόχους τοῦ κ. Τρικούπη ἀντὶ διορισμῶν, καὶ τὴν μεταπώλησιν τῶν διορισμῶν εἰς τοὺς θεσιθῆρας ἐπὶ προμηθεῖα εἴκοσι τοῖς ἑκατόν.

* *